

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899509
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899509.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanej M. B. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné na verejnom zasadnutí konanom 25. apríla 2013 v Bratislave prerokoval odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. septembra 2012, sp. zn. 7 T 3/2003 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 20. septembra 2012, sp. zn. 7 T 3/2003, bola obžalovaná M. B. podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) oslobodená spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo 7. novembra 2003, sp. zn. 1Kv 20/01, v bode 1) pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) a v bode 2) pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že v čase žiadostí o peňažné pôžičky mala ďalšie nesplatené dlhy a vedela, že sľúbený záväzok nebude môcť vôbec alebo v celom rozsahu a v dohodnutej lehote splniť,

1)

- dňa 22. novembra 1998 v prevádzke X. J. na V. ul. č. XX v Nitre požiadala tohto o pôžičku vo výške 3 000 000 Sk (99 581,76 eur) na nákup nehnuteľnosti vo Vrábľoch s tým, že peniaze vráti do 30. novembra 1998, na základe čoho jej X. J. v prevádzke M. B., X., U. odovzdal finančnú hotovosť 3 000 000 Sk (99 581,76 eur), čo potvrdila aj písomným prehlásením u notára, peniaze však do stanovenej lehoty ani doposiaľ napriek viacerým výzvam nevrátila, žiadnu nehnuteľnosť vo Vrábľoch nezakúpila a poškodenému X. J. tak spôsobila škodu vo výške 3 000 000 Sk (99 581,76 eur);

- koncom roka 1997 pod zámienkou účasti na jej podnikaní požiadala O.M. v jej byte na H. XX v Z. - A. o zapožičanie peňazí, na čo jej O.M. poskytla sumu 300 000 Sk (9 958,18 eur) a následne v menších čiastkach postupne 1 100 000 Sk (36 513,31 eur), o prevzatí ktorých súm dňa 22. novembra 1998 spisali potvrdenie, pričom peniaze do stanovenej lehoty ani doposiaľ napriek niekoľkým výzvam nevrátila

a spôsobila tak poškodenie O.M.kodu vo výške 1 400 000 Sk (46 471,49 eur);

- dňa 3. apríla 1997 pod zámienkou účasti na svojom podnikaní prevzala vo svojej prevádzke v U. od M. A. finančnú pôžičku v sume 400 000 Sk (13 277,57 eur) s tým, že ju vráti do 3. septembra 1997, dňa 15. apríla 1997 finančnú pôžičku v sume 500 000 Sk (16 596,96 eur) s tým, že ju vráti do 15. apríla 1998, dňa 6. mája 1997 finančnú pôžičku v sume 200 000 Sk (6 638,78 eur) s tým, že ju vráti do 6. septembra 1997, z ktorých peňazí poškodenému M. A. vrátila 200 000 Sk (6 638,78 eur) a spôsobila mu tak škodu vo výške 900 000 Sk (29 874,53 eur);

- pod zámienkou účasti na svojom podnikaní v decembri r. 1994 prevzala od Ing. T. X. v jeho byte v Z., na ulici B. XX, finančnú pôžičku v sume 7600 DEM, čo k mesiacu december roku 1994 predstavovalo sumu 152 015,20 Sk (5 045,97 eur), v septembri 1995 v sume 30 000 Sk (995,82 eur), v decembri 1996 v sume 200 000 Sk (6 638,78 eur) a začiatkom mesiaca februára 1997 v sume 245 000 Sk (8 132,51 eur), z ktorej pôžičky v priebehu rokov 1995 - 1998 vrátila sumu asi 120 000 Sk (3 983,27 eur), ostatné peniaze napriek viacerým výzvam doposiaľ nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím poškodenému Ing. T. X. spôsobila škodu vo výške najmenej 507 000 Sk (16 829,32 eur);

- pod zámienkou účasti na svojom podnikaní prevzala ako pôžičku od X. A. vo svojej prevádzke v obci U. dňa 20. decembra 1998 sumu 70 000 Sk (2 323,57 eur), dňa 28. decembra 1998 sumu 50 000 Sk (1 659,70 eur), dňa 5. januára 1999 sumu 280 000 Sk (9 294,30 eur), z ktorých súm poškodenému postupne vrátila finančnú hotovosť vo výške 70 000 Sk (2 323,57 eur) a poškodenému X. A. tak spôsobila škodu vo výške 330 000 Sk (10 953,99 eur);

2)

- dňa 5. februára 2001 vo Vrábľoch na O. ulici, vo svojej kancelárii prevzala od X. C. zálohu vo výške 180 000 Sk (5 974,91 eur), za účelom zabezpečenia dodávok kryštálového cukru a v období do 9. júna 2001 od nej postupne prevzala ďalšie zálohy, a to dňa 18. februára 2001 vo výške 110 000 Sk (3 651,33 eur), dňa 4. júna 2001 vo výške 6 600 Sk (219,08 eur) a dňa 9. júna 2001 vo výške 3 000 Sk (99,58 eur), avšak dodávku cukru nezrealizovala a peniaze nevrátila, čím spôsobila X. C.kodu vo výške 299 600 Sk (9 944,90 eur).

Zároveň krajský súd podľa § 229 ods. 3 Tr. por. poškodených X. J., M. A., X. A., X. C., D. X., A. I., O.M., L.M., U.M. a Ing. L. X. s nárokmi na náhradu škody odkázal na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie krajský prokurátor.

V odôvodnení podaného odvolania krajský prokurátor argumentoval tým, že obžalovaná M. B. nepoprela prevzatie určitých finančných čiastok od poškodených. Obžalovaná M. B. sa však bránila tým, že poškodených neuviedla do omylu v otázke účelu zapožičania peňazí a ani ich splatnosti, pretože títo poškodení prakticky vkladali peniaze do jej podnikania s cieľom ich zúročenia, obžalovaná im sľúbené zisky vyplácala, pričom konanie poškodených, ktorým sa domáhali vyplatenia ďalších čiastok, považovala za nátlak. Takýmto spôsobom uznala dlh aj od poškodeného X. J., napriek tomu, že jej nikdy takúto sumu neposkytol. Naopak, z výpovedí poškodených je možné usúdiť, že u nich obžalovaná pri každom prevzatí peňazí vytvárala dojem, že ich potrebuje na obchodné aktivity, z ktorých budú aj oni finančne profitovať a ubezpečovala ich o výhodnosti takéhoto podnikania, pričom táto následne poukazovala na nemožnosť vrátenia peňazí v dôsledku aktivít akýchsi „výpalníkov“. Pokiaľ obžalovaná ďalej tvrdila, že peniaze boli poskytované na obchodné aktivity vďaka stav účtovníctva a spôsob, akým bolo vedené, t.j. zakladaním papierikov s podpismi obžalovanej a podobne, je absolútne nereálne, aby mohla s tzv. vkladmi riadne podnikáť a v dobe splatnosti alebo vôbec niekedy ich vrátiť. Uvedený stav dokumentuje napokon i znalecký posudok. To, že nešlo z jej strany o zúročovanie peňazí poškodených, ale skutočne o účelové pôžičky, vyplýva aj z výpovede všetkých poškodených. Potom aj za predpokladu, že je potrebné vychádzať zo skutkového stavu najpriaznivejšieho pre obžalovanú, z dokazovania je evidentné, že zvyšovanie dlžnej čiastky bolo u obžalovanej M. B. jedným zo spôsobov,

ako na čas „upokojiť veriteľa“.

Z týchto dôvodov sa krajský prokurátor podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Podľa § 254 ods.1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 253, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku krajského súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom podané odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci už rozhodoval dvakrát, konkrétne uznesením z 11. februára 2009, sp. zn. 3 To 18/2007 a uznesením z 27. apríla 2011, pričom v ostatne uvedenom poukázal na tieto skutkové okolnosti prípadu:

Z výpovedí obžalovanej M. B. vyplývalo, že poškodený X. J. vložil do jej podnikania (s potravinami) v roku 1996 sumu 96.000,- Sk a v roku 1997 sumu 200.000,- Sk. Koncom roku 1997 vyplatila poškodenému X. J. sumy 80.000, 70.000, 50.000 a 80.000,- Sk, ktoré sú uvedené v písomnej prílohe jej výsluchu (č. l. 52) a rovnako tak sumy 40.000, 38.400 a 40.000,- Sk, ktoré sú súčasťou písomného vyúčtovania s poškodeným X. J., ktoré aj podpísal a ktoré je rovnako prílohou jej výsluchu (č. l. 53). Podľa vyjadrenia obžalovanej M. B. do 14. júna 1998 vyplácala poškodenému X. J. podiely na zisku, išlo celkovo o sumu 250.000,- Sk. Potom, čo ju začali vydierať „výpalníkmi“, tak poškodený X. J. žiadal vyplatiť sumu 346.000,- Sk predstavujúcu svoj vklad do podnikania a sumu 160.000,- Sk ako províziu za sprostredkovanie prenájmu obchodných priestorov, a keďže v dôsledku vyššie uvedenej skutočnosti v tom čase nebola schopná tieto požadované finančné prostriedky vyplatiť, tak sa postupne požiadavky poškodeného X. J. zvyšovali, až sa to nazbieralo na tú sumu 3.000.000,- Sk, na ktorú pod nátlakom podpísala potvrdenie, že takúto sumu prevzala. Poškodený X. J. ju navyše pod hrozbou trestného stíhania donútil vyplatiť sumu 105.000,- Sk, pričom svedkami tejto udalosti boli jej matka, sestra a syn X.. Celkovo mu teda z titulu účasti na jej podnikaní vyplatila sumu 701.000,- Sk.

Na druhej strane bol v prípravnom konaní vypočutý poškodený X. J., a to 20. marca 2001 a 11. júla 2001, teda pred vznesením obvinenia obžalovanej M. B.. Z jeho ďalších výsluchov v rámci konfrontácie a na hlavnom pojednávaní v podstate vyplývalo, že obžalovanej M. B. požičal sumu 3.000.000,- Sk, ktorú jej vyplatil v hotovosti v jej predajni v U. 22. novembra 1998, o ktorej skutočnosti bolo spísané písomné potvrdenie. Z písomného potvrdenia z 22. novembra 1998, na ktorom je podpis obžalovanej M. B. 23. novembra 1998 overený D. O., zamestnankyňou poverenou notárkou JUDr. U. J., vyplývalo, že obžalovaná M. B. 22. novembra 1998 prijala od X. J. sumu 3.000.000,- Sk, ktorá mala byť vrátená do 30. novembra 1998.

Z výpovede svedkyne O. J. iba vyplývalo, že sumu 3.000.000,- Sk mali doma a táto pochádzala zo zahraničia. Ďalšie skutočnosti ňou tvrdené v prípravnom konaní boli právne irelevantné, keďže rovnako ako je vyššie uvedené vychádzali z výsluchu vykonaného pred vznesením obvinenia obžalovanej M. B. alebo z výsluchu, v ktorom sa naň svedkyňa odvolávala.

Krajský súd bez akéhokoľvek hodnotenia týchto dôkazov a rozporov, ktoré medzi nimi existovali, dospel k záveru, že obžalovaná M. B. si od poškodeného X. J. požičala sumu 3.000.000,- Sk napriek tomu, že vedela, že dohodnutý záväzok nebude môcť vrátiť, čím mu spôsobila škodu vo výške 3.000.000,- Sk. Paradoxne potom ale vyznieval výrok predtým napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým poškodeného X. J. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o občianskoprávných veciach.

V tejto veci existovali dve protichodné tvrdenia. Na jednej strane obžalovanej M. B., ktoré boli sčasti podporené znalcom a listinnými dôkazmi (č. l. 52 a 53), ktorých pravosť nenamietal ani poškodený X. J. (jeho podpis). Na strane druhej tvrdenia poškodeného X. J. a jeho manželky, ktorí však zhodne odmietli uviesť pôvod týchto peňazí a spôsob ich nadobudnutia. V tejto súvislosti bolo potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že poškodený požičal peniaze vo výške na tú dobu dosť vysokej bez prítomnosti ďalšej osoby. Obžalovaná M. B. si naopak mala peniaze požičať na kúpu nehnuteľnosti 22. novembra 1998, ale peniaze mala vrátiť už 30. novembra 1998. Na potvrdení z 22. novembra 1998 je pracovníkom notárskeho úradu overený len podpis obžalovanej M. B., ale nie skutočnosť, že došlo k tejto pôžičke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto prípade považoval za potrebné uviesť, že pre záver o hodnovernosti svedeckej výpovede nestačí, že svedok zotrúva na svojej výpovedi a že obsah svojej predchádzajúcej výpovede potvrdil i po konfrontácii s obvineným a po opätovnom poučení o povinnostiach svedka a o následkoch krivej výpovede. Iba zotrvanie svedka na predchádzajúcej výpovedi i po opätovnom poučení nemôže ešte viesť k záveru, že svedok hovorí pravdu. Hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 6 musí súd vykonávať tak, aby zvažil všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda, aby skúmal, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne i v okolnostiach menej podstatných neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd dotazom zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu potom vychádza z výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo k týmto rozdielom došlo. Aby mohol spoľahlivo dôkaz zhodnotiť, musí vziať do úvahy i dôkazy ostatné, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať prečo k nim dochádza a jedine tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obvineného.

S poukazom na vyššie uvedené bolo preto potrebné, aby sa krajský súd dôsledne vyrovnal s rozpormi v tvrdeniach svedka X. J., ktorý raz tvrdil, že na podnikaní obžalovanej M. B. nikdy neparticipoval, že od nej prevzal peniaze ňou uvádzané, že na fotokópii dokladu na č.l. 52 - 53 nie je jeho podpis a druhý raz, že obžalovanej M. B. požičal len 2.000.000,- Sk a že podpis na fotokópii dokladu na č. l. 53 je jeho.

Z vykonaného dokazovania taktiež vyplývalo, že obžalovaná M. B. mala od jednotlivých poškodených prevziať peniaze za účelom ich zhodnotenia prostredníctvom jej podnikateľských aktivít. Takto sa malo stať aj v prípade F. B., ktorý uviedol, že obžalovanej M. B. požičal na podnikanie celkovo sumu 1.300.000,- Sk, pričom táto mu na podieloch na zisku vyplatila rovnakú sumu a vzhľadom k tomu neskôr odstúpil od vymáhania svojej pôžičky, keďže obžalovaná M. B. prestala podnikáť.

Z výsluchu ďalšieho poškodeného X. A. okrem iného vyplývalo, že 20. septembra 2000 s obžalovanou M. B. spísal na notárskom úrade prehlásenie, na ktorom im obidvom overili podpisy. Podľa tohto „čestného“ prehlásenia si obžalovaná M. B. 20. septembra 2000 požičala od X. A. finančnú hotovosť vo výške 2.000.000,- Sk, ktorú mala vrátiť do 27. septembra 2000. Podľa vyjadrenia poškodeného X. A. sa uvedené „čestné“ prehlásenie nezakladalo na pravde. Rovnako bolo tomu tak aj v prípade „čestného“ prehlásenia z 5. júna 1998 na č. l. 293, ktorým obžalovaná M. B. potvrdila, že si od poškodeného M. A. požičala sumu 3.000.000,- Sk, ktorú mala vrátiť do 31. októbra 1998.

Obdobná dôkazná situácia a jej hodnotenie sa týkalo aj čiastkových skutkov vo vzťahu k poškodeným O.M., M. A., Ing. T. X. a X. A., ako aj skutku vo vzťahu k poškodenej X. C..

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal, aby krajský súd k vyššie uvedeným okolnostiam opätovne podrobne vypočul obžalovanú M. B. a poškodeného X. J. a svedkyňu O. J. a týchto následne konfrontoval s okolnosťami vyplývajúcimi z vyššie uvedených listinných dôkazov. Rovnako nariadil vykonať aj ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie za účelom zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe sa krajskému súdu ukáže byť potrebným.

Krajský súd v intenciách ostatného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doplnil dokazovanie opätovným výsluchom poškodeného X. J. a O. J., pričom existujúce rozpory sa odstrániť

nepodarilo, práve naopak, tieto sa len znásobili a tým sa len potvrdilo predtým vyslovené podozrenie odvolacieho súdu, že poškodený X. J., pokiaľ tvrdil, že obžalovanej M. B. požičal sumu 3.000.000,- Sk, nehovoril pravdu. Uvedená skutočnosť pritom nepriamo vyplýva aj z odôvodnenia odvolania podaného krajským prokurátorom, v ktorom sa krajský prokurátor tejto otázke zámerne vyhol, keďže sám nevedel ustáliť výšku škody v prípade tohto poškodeného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto veci zdôraznil, že náležité zistenie skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek rozumnú pochybnosť.

V prípade ak má slúžiť výpoveď svedka - poškodeného ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovanej, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaná M. B. ako osoba, v období rokov 1998-2001, kedy sa mali skutky stať, podnikala na základe živnostenského oprávnenia, pričom predmet jej podnikania náležal v prevádzkovaní potravín a pohostinstva. Taktiež bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že časť jej podnikania tvorila činnosť, keď nakupovala rôzny spotrebný tovar a tento tovar so ziskom predávala, pričom na tomto podnikaní sa zúčastňovali aj iné osoby, v danom prípade osoby poškodených X. J., O.M., M. A., T. X., X. A. a v neposlednom rade X. C.. Táto skutočnosť bola preukázaná nielen tvrdením obžalovanej M. B., ale aj listinnými dôkazmi, a to záznamom z účtovníctva, a taktiež aj znaleckým posudkom. V neposlednom rade túto skutočnosť potvrdili aj samotní poškodení, a to najmä svedok M. A., svedok X. A., svedkyňa X. C. a svedok RNDr. K. K.. Účasť poškodených na tomto podnikaní spočívala v tom, že obžalovanej M. B. odovzdávali peniaze, aby ich táto prostredníctvom svojej oficiálnej podnikateľskej činnosti „točila“, to znamená, aby za tieto peniaze nakúpila tovar vo svojom mene, tento tovar vo svojom mene predala a zo zisku z predaja tohto tovaru vyplácala poškodeným tzv. dividendy, ktoré zahŕňali jednak istinu odovzdaných peňazí a jednak tzv. províziu, teda objem peňazí, ktoré obžalovaná M. B. predajom tovaru zarobila.

Vykonanými dôkazmi pritom bez dôvodných pochybností nebola vyvrátená obrana obžalovanej M. B., že poškodení jej určité finančné čiastky požičiavali za účelom ich zhodnotenia prostredníctvom jej podnikania a po čas, keď sa jej v podnikaní prestalo dariť a nemohla im peniaze odovzdávať v dohodnutej výške, tieto si začali vymáhať, a to aj prostredníctvom podpísaných čestných prehlásení, ktoré nezodpovedali realite, t.j. nezodpovedali tvrdeniam v nich uvádzaných. Nebola taktiež vyvrátená obrana obžalovanej M. B., že dané čestné prehlásenia podpísala v rozpore so skutočnosťou v dôsledku nátlaku vyvíjaného zo strany poškodených.

Všetky tieto skutočnosti a dôkazy vo svojom súhrne teda spochybňovali vierohodnosť výpovedí jednotlivých poškodených a najmä skutočnosť, že v prípade odovzdaných peňazí z ich strany obžalovanej M. B. išlo o klasickú pôžičku.

Krajský súd oslobodil obžalovanú M. B. podľa § 226 písm. a/ Tr. por. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Tento dôvod je daný, keď súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zabezpečených a vykonaných za súčinnosti strán a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností uzavrieť, že sa vôbec stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu, ktorý je predmetom rozhodovania na hlavnom pojednávaní, teda že sa neuskutočnilo to, čo sa uvádzalo v opise skutku.

Oslobodenie podľa § 226 písm. a/ Tr. por. je na mieste tak v prípade, pokiaľ sa preukáže, že sa skutok nestal, ako aj v prípade, že po úplnom a zákonne vykonanom dokazovaní a po všestrannom vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov ostanú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok v skutočnosti stal.

Nevyžaduje sa pritom preukázanie (rozumná istota), že sa skutok nestal.

Pre použitie tohto oslobodzovacieho dôvodu taktiež nie je nutné, aby sa nestalo vôbec nič z toho, čo uvádza obžaloba v opise skutku, postačí, že sa nestalo to, čo tvorí podstatu skutku.

Uplatnenie tohto dôvodu oslobodenia je dôsledkom zásady prezumpcie neviny, podľa ktorej má nepreukázaná vina rovnaký význam ako preukázaná nevina.

V uvedenom smere je nutné sa stotožniť s týmto postupom krajského súdu, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, tým skôr, keď vierohodnosť svedkov - poškodených nie je jednoznačne vierohodná a pokiaľ neexistuje jednoznačne ucelená reťaz dôkazov tak priamych ako aj nepriamych, svedčiacich pre bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obžalovanú oslobodiť podľa § 226 písm. a/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.